

[Alfred Jensen.]

paa de smaa og de mellemste Indtægter paa et Tidspunkt, da Storlandbruget, Industrien, Rederne og Selskaberne har stigende Indtægter. Det er ikke alene i Regnskaberne og i Pressen man kan konstatere dette Forhold; hver eneste Mand er i Stand til at se, hvordan store Dele af Befolkningen — ganske vist et Mindretal — har en Levevis, som de ikke tidligere har haft, og det falder jo i Øjnene, at den Mand, som døjer med at klare de daglige Udgifter, skal betale mere i Skat end mange, der har en større Levefod end han, saa stor en Levefod, at de kan køre i Luksusbil. Derfor er det saare rimeligt, at Kravet om en Ændring af Beskatningen stilles, og ogsaa saare rimeligt, at det stilles paa den Maade, det er stillet, at det maa være de rige, der skal betale de forøgede Udgifter, som Samfundet er kommet ud for.

Der er blandt de Arbejdere, der har protesteret over for Skatteudskrivningen en Forstaaelse af, at Hovedansvaret ikke kan lægges paa Kommunerne, men at det er hele vort Skattesystem, det er galt med. Derfor rettes Kravene i nok saa høj Grad til Regering og Rigsdag om en Ændring, og først i anden Række og knapt saa stærkt til Kommunerne, og Kravene gaar ikke alene ud paa, at Skattekommissionens Arbejde skal gøres færdigt, men drejer sig ogsaa i allerhøjeste Grad om de Skatter, vi er udsat for nu. Derfor vil jeg opfordre Medlemmerne her i Tinget til endnu en Gang at overveje deres Stilling til de forskellige Skatteforslag, der her er fremsat. Vi har ganske vist gennemført flere af dem, men der staar dog to tilbage, og der kan jo rettes noget paa dem endnu.

Da Tillægsindkomstskatten i den oprindelige Form var til første Behandling, ankede jeg over den lave Bundgrænse, der var for Udskrivningen. En Bundgrænse paa 6 800 Kr. betød, at almindelige Arbejderindtægter skulde svare en saadan Tillægs-skat. Naar det Forslag, vi nu behandler, har en Bundgrænse paa 8 000 Kr., kan jeg kun betragte det som en Erkendelse af, at mine Indvendinger har været berettigede, og jeg kan kun betragte det som en Indrømmelse til dem, der har den samme Opfattelse, som jeg har haft, men selv om jeg maa notere det med Tilfredshed, maa jeg dog sige, at den Ændring, der her er foreslaaet, ikke er tilstrækkelig. Det er nemlig ikke alene de laveste Indtægter her i Danmark, der rammes haardt og forholdsvis for haardt af Skatterne, det gælder ogsaa de mellemste Indtægter, og derfor vil jeg opfordre Finansministeren til, naar han nu er kommet

i Bevægelse, at fortsætte, og jeg vil spørge ham, om han ikke vil være villig til at stryge den første Linie i Skalaen i § 1. Derved vilde meget være opnaaet. Jeg er klar over, at det vil betyde et Provenutab, men der er vel ingen her, der er i Tvivl om, at det vilde være muligt at skaffe Dækning paa anden Maade og hos Befolkningsgrupper, hvor Skatten ikke vil ramme saa haardt som i dette Tilfælde.

Jeg maa udtale min Skuffelse over, at det i Forslaget er blevet bestemt, at det, der betales i Tillægsindkomstskat, kan fratages paa Selvangivelsen til næste Aar. Det betyder jo, at Provenuet ikke reelt bliver 30—35 Mill. Kr.; det bliver det vel i Aar, men der maa saa komme en tilsvarende lavere Skat til næste Aar, fordi der trækkes mere fra, og det vil sige, at Forringelsen af Lovforslaget egentlig er større, end den ser ud til.

Paa samme Maade vil jeg udtale min Skuffelse over, at den ekstra Formueskat er frafaldet. Jeg er ikke klogere end, at det faktisk var en Forudsætning, da vi godkendte Lettelsen af Skatten for Formuer fra 10 000 til 20 000 Kr., at der gennem den ekstra Formueskat skulde gives Kompensation for det Beløb paa 4 Mill. Kr., som Finans-kassen herved kom ud for.

Men det er naturligvis kun Smaating i Forbindelse med det store Hele. Vi havde helst set, at man i Aar havde lagt Vægt paa, at de store Formuer og de største Indtægter kom til at betale forøget Skat, saa vi kunde undgaa de nye og forhøjede indirekte Skatter. Vi har ikke faaet en saadan Udvikling, og som Forslaget ligger her, kan vi ikke sige vor endelige Mening om det, før vi faar Besked paa, om Finansministeren vil være med til at ændre Skalaen i § 1. Skulde det ikke være Tilfældet, staar de Ord, jeg udtalte, da vi behandlede dette Problem første Gang, i December i Fjor, ved Magt: Vi vil ikke stemme for nye direkte Skatter paa almindelige Arbejderindtægter.

Funck Jensen: Det foreliggende Lovforslag om Tillægsskatter kan Retsforbundet ikke tiltræde. Rent bortset fra vor principielle Modstand mod Skatter i Almindelighed kan vi for det foreliggende Forslags Vedkommende end ikke se, at det er berettiget ud fra et øjeblikkeligt Nødvendighedssynspunkt. Vi mener, det ligger inden for det mulige at spare saa meget paa Statens samlede Budget, om der ellers er Vilje dertil, at den Del af de foreslaaede Skatteforhøjelser, der tænkes anvendt i Statens Drift, kunde undlades og Pengene faa Lov til at blive i Skatte-